

onverhoeds

liep vannacht langs de oudegracht
met jou natuurlijk
van of naar die kroeg bij die brug
onder het toezien van de dom

maar belandde toen onverhoeds
op een begraafplaats zo lang als
mijn straat vanaf het begin
tot aan mijn huis

het was er aangenaam toeven
alleen op een paadje ergens achteraan
ver voorbij de opzichtige monumenten
en de groene wagentjes

ds/déesse

wat dacht ik toen ik
die knetterende ruzie had
met mijn moeder?
al sla je me dood!
ze wilde iets en ik niet
of ik wilde iets en zij niet
ze huilde zelfs geloof ik

zou ze toen hebben geweten
dat ik haar bekeek
vanuit de verre toekomst
op mijn beurt tot tranen geroerd
omdat ik me ineens herinnerde
hoe zij me ooit vertelde
van ds en déesse?

nader

alle mensen op deze foto zijn dood
alleen ik loop hier nog rond
ken de verhalen bij de plekken
die niet te begrijpen zijn
voor wie hen niet kent
maar wie zal hen nu nog leren kennen
wat kan ik er nog van zeggen
toen ze er waren zei ik ook niets
want ik wenste zelf iemand te zijn
me niet te definiëren in-termen-van
maar uiteraard lopen ze nu toch mee
ik laat hun zien wat er is veranderd
en waar ik woon, mijn vaste loopjes
en ik vlei me met de gedachte
dat ze blij zijn dat ik er nog ben
en dat we elkaar nu beter begrijpen
elkaar nader staan dan ooit

eerste keer

Ah, redis-le, redis-le moi
Que je suis ta première fois
Barbara

hier sta ik
alleen, met lege handen
een lijf en wat gedachten
gekomen over grillige sporen
naar dit perron
hetzelfde waar jij stond
denkend dat je trein al weg was
daar was je!
ik herkende je aan hoe je naar me keek
omdat je me al kende
we hebben zo lang op elkaar gewacht
dat we het haast niet kunnen geloven
dus zeg me telkens opnieuw
dat ik jouw eerste keer ben
dat er vóór ons niets was

uitzicht

over het glimmend dak
van de supermarkt
weids uitzicht op drie torenspitsen
abn amro en tpg post
zo weet ik altijd waar ik sta
kan de lijnen trekken op de kaart
de plekken wijzen waar ik stond
opsommen wat ik waar beleefde
waar ik liep of zat met wie
in welke richting ik fietste
waar het station is met de sporen
die ik allemaal állemaal ken
mijn leven ligt voor me uitgespreid
met wiskundige precisie
op iedere straathoek een verhaal

uitzicht, straatruoer, de kosterij, crematorium:

korte serie gedichten over groningse locaties die een rol spelen in mijn leven

straatrumoer

hé lul da's mijn plek
er davert een motor voorbij
die vervolgens hard moet remmen
want zó lang is de straat niet
nee man, dat valt me van je tegen
ik zou nóóit jouw vaste plek
een auto wacht met draaiende motor
op terugkeer van boodschappen, vrouw
maar je staat er wél
meiden giechelen onverstaanbaar
over de hele breedte van het trottoir
nee man, ik sta nooit op jouw vaste plek
een spoilerman ronkend vol testosteron
trapt hem nog 's lekker op z'n staart
wat ben jij een lul
een bejaard echtpaar veegt de straat
plukt onkruidjes weg tussen tegels
hé man ik ga toch niet op jouw vaste plek
een zwerver mompelt euro's en centen
allang niet meer vragend, zwijgend
bekijk het lul
eikel

uitzicht, straatrumoer, de kosterij, crematorium:

korte serie gedichten over groningense locaties die een rol spelen in mijn leven

de kosterij

nee en daarom zeg ik dus
je kunt beter calls schrijven
u had chocolademelk besteld?
en toen zegt-ie: ik wou
dat je me dat een paar jaar geleden had gevraagd
moet je je voorstellen: ik wou
dat je me dat een paar jaar geleden had gevraagd
tss
mogen wij nog twee hoegaarden
tuurlijk, twee hoegaarden, komt eraan
mooi hè, hierzo, die markt
ja, en dat terras aan de voet van de martini
heel sfeervol
mag ik meteen even met u afrekenen?
of vastgoed natuurlijk of obligaties
je moet op moment op safe spelen
goh, wat fijn om hier met jou te zitten
even kijken, twee cappuccino
en de appelpunt was voor?

uitzicht, straatruoer, de kosterij, crematorium:

korte serie gedichten over groningense locaties die een rol spelen in mijn leven

crematorium

daar zit ik dan weer
met uitzicht over velden
hoeveel keer heb ik hier al niet gezeten
in deze driehoekige uithoek van de stad
de woorden zonder tal
zijn samengesmolten tot één toespraak
die ik versta zonder te luisteren
elke lichtval heb ik gezien door deze ramen
vandaag is het sereen, ontragisch
de leeftijd der zeer sterken
en op de kaart stond niet *rage!*
rage against the dying of the light!
nee, het was een keurige kaart
volgens de regelen der kunst
toch nog onverwacht
verdrietig maar dankbaar
straks krijgen we cake of koek
en praat ik zonder na te denken
met dezelfde mensen als vorige keer

uitzicht, straatmuur, de kosterij, crematorium:

korte serie gedichten over groningse locaties die een rol spelen in mijn leven

cape

in de stromende regen
is een cape een huis
in een groot bos
kilometers ver geen mens

wie iemand tegenkomt in eenzaamheid
kan niet anders dan zich binden
lekker warm wegkruipen
bij iemand bij wie hij zich veilig voelt

zijn tijdsbesef opheffen
schuilen in de illusie van al-tijd
van geen mislukking,
geen vergeefsheid

absurd
want kort! kort! –
maar geluk schrijft met witte inkt
– *levons l'encre!*

droomgame

moet vanuit een vredig landschap
plots blokken vangen
met ballen jongleren
neerregenende vormen rangschikken.

wie werpt mij dit alles toe,
stuurt al die neerslag op mijn pad?
wie houdt de score bij, en
zichzelf zorgvuldig buiten beeld?

passé

het verleden is een land
waarnaar je niet meer terug kunt
een land zonder graffiti
en met heel andere auto's
en mensen – menderen, mevrouwen
voor wie je respect had
al noemde je je ouders 'je' –
een land zonder de verschrikkingen
en genoegens van de toekomst
je ging er naar school
studeerde er en vond er werk
en geliefden!
iedereen leefde en was gezond
het leek er onverstoort veilig

afspraak (1)

ik kreeg een mailtje van de dood
en stuurde braaf een reply'tje
hij vroeg nog wat, ik antwoordde
en toen ontstond het idee
elkaar eens in het echt te ontmoeten

uiteeraard ging ik ergens anders heen
dan we hadden afgesproken
want bij nader inzien vond ik het
toch niet zo'n geschikt moment –
maar – wat dacht je – hij zát er!

afspraak (2)

ga zitten, zei de dood
met een glimlach waarin
geen spot viel te bespeuren.
wat zal het zijn? thee? leffe?

en o ja, vervolgde hij, trouwens,
sorry nog voor die flauwekul
met die nachtman – terecht
dat je daar niet in trapte.

ik wil verder niks van je
'k wil je alleen wat laten zien.
aan jou wat je ermee doet.
toen hield hij eindelijk zijn mond.

afspraak (3)

ik liep door de stad
het licht scheen op de gebouwen
in plaats van in mijn ogen
ik zag de al te bekende straten
pleinen torens bussen
las de opschriften
voor de duizendste keer
liep de ingesleten route
alsof het de eerste keer was
hield als een toerist op een drukke hoek
mijn denkbeeldige plattegrond op de kop
overlegde met een reisgenoot
wees een kind aan mijn hand wat me opviel
waar ik om moest lachen
kocht een patatje bij de brug
stak over tussen twee stoplichten
volkomen zeker van mijn zaak

zondagmiddag (1)

zondagmiddag
buiten zijn andere kinderen
verlaten bouwplaatsen
spannende landjes
dijkjes langs het water
maar ik moet binnen blijven
huiswerk leren
en viool studeren want
misschien gaat het wel regenen
en andere kinderen
doen maar rare dingen
dat weet ik toch wel
en langs het water is het
levensgevaarlijk

zondagmiddag (2)

zondagmiddag
ik wil naar buiten
maar ik kan niet vluchten
voor mijn gedachten
zo te zien heb ik het voor elkaar
een huis, een vrouw en katten
maar mijn gedachten zijn
nog steeds bij dat huiswerk
die landjes en dijkjes
en die valse viool
het is zondagmiddag
maar ik moet binnen blijven
want het leven is
levensgevaarlijk

zondagmiddag (3)

zondagmiddag
we fietsen over een dijkje
naar het water
vinden een steiger
en zwemmen
breken de golven
lachen om de kinderen
glimmertjes overal om ons heen
en later rijden we verder
gaan ergens cappuccino drinken
zondagmiddag
alles kan
en het leven is
helemaal voor ons

vliegen

alles valt op z'n plaats
we vullen elkaar naadloos aan
sluiten moeiteloos alle lacunes
en het verbaast ons dan ook niet
dat we alles blijken te kunnen:
vliegen in de zon over het wegennet
anticiperen op onachtzaamheid
postzegels kopen, kaarten sturen
iedereen doorzien op terrassen
weten wat de ouders fout doen
en de kinderen goed
lachen om proleten in terreinwagens
die zich grindospattend manifesteren
chagrijnige kerels met verveelde vrouwen
en een stel jengelende kinderen
en dan niet 'hé, eikel' roepen maar grijnzen
vragen 'maar verder alles goed?'
en dan weer vliegen in de zon
septemberwarmte op onze huid

vraagje

die auto is een ramp
in de stad ben je op de fiets veel sneller
en op de snelweg is er altijd dat besef van
er hoeft maar dít te gebeuren –
yo oprwzn!
waarom laat jij mensen dingen doen
die ze niet willen?
en ben jij dat ook
als ik een keer extra kijk
en er blijkt nog wat aan te komen?
als ik meer zweef dan fiets?
een flow heb en
precies weet hoe alles moet?
oprwzn?
jij gaat toch overal over?
waarom kun jij dan niet iederéén
gelukkig maken?